

VIII. CSALÁDKONGRESSZUS LAKITELKEN

Újabb közös kiránduláson vagyunk túl, ezúttal egy három napos lakitelki kiruccanás volt soron.

Ott is a Népfőiskola területe, és közvetlen környéke volt a célpont.

Az utat családi kisbuszunk helyett nagycsaládi nagybuszunkon tettük meg.

Nem tudtam pontosan, kiket látok majd, ha felszálok a fehér buszra, de amint körbenéztem, mindjárt otthonosan éreztem magam a már jól ismert és kedvelt arcokat látva.

Gyerekeink is mindjárt szanaszét szóródtak, hogy barátaikkal lehessenek, mi is rögtön beszédbe elegyedtünk, és észrevétlenül telt el az utazással töltött két és fél óra.

Megérkezésünket egy malomkerék nagyságú kosár tette felejthetetlenné, melynek két fülét markos legények fogták, belsejében pedig jókora karéj friss házi baracklekvárral vastagon kent kenyerek kellették magukat. (A kosarat és a narancssárga pólós fiatalokat még sokszor láttuk mindig finomságokat jelentettek).

A találkozás mindenki részéről szerencsés volt, a fiúk már szabadultak volna terhüktől, mi pedig hálásan láttunk neki a csemegének, mialatt Gyöngyi a recepción intézte ügyeinket.

Az épület, és a park rengeteg szépséget rejt fafaragványokban, amik a Magyarorságnak, híres Magyaroknak állít emléket.

A hátsó szeglet egy jurta tábor is rejtegetett, de minket a katonai sátrak felé terelgettek.

Ezekből hármat is elfoglalhattunk, bár néhány szabotőr család, mint a Bódizsék, saját sátrat állított fel.

Amíg mi rendezgettük a dolgainkat, a gyerekek rögtön felfedeztek egy remek katonai bázist, ahová a fölöttünk lévő fenyőfa gyümölcséből

Gyűjtöttek tobozmuníciót.

A hely akkor is remek szórakozást, és napokig tartó élményeket nyújtott volna, ha senki sem szervez programokat nekünk.

A tanuszodát bejelentkezés után használhattuk, így sosem volt túlszűfolt, a minigolf pálya árnyas fák alatt kellett magát, a mellettünk lévő erdő szintén hívogató volt.

Viszont minket a Lakitelki nagycsaládosok, és A NOE vezetősége, titkársága, ifjúsági Tagozata kifejezetten kényeztetni akart ezen a pár napon, és ez határozottan sikerült is nekik.

A változatos finom, és rengeteg étel után az előadások remek csemegét jelentettek.

Miközben nyugodtan üldögéltünk, és okultunk életünk minden napján használható anyagot gyűjtögetve, egyéb gyűjteményeink is bővültek gyermekeink által, akik ismert és szeretett munkák, technikák mellett újdonságokat is tanulhattak helyi kézműves vezetők segítségével.

Botond fiunknak saját készítésű papírsárkánya okozta a legnagyobb örömet, a lányok pedig nem győzték ontani a batikolt csodákat.

Ebbe az elfoglaltságba az előadás szünetében mi is belekóstoltunk Ritával, el is határoztuk, hogy ahogy tavaly a gyertyamártogatást, most ezt az elfoglaltságot is meghonosítjuk egyesületünk életében is.

Szóval mostantól gyűjtögessétek a foltos pólókat, rossz lepedőket, abroszokat, hamarosan remek dolgokat készítünk együtt belőlük!

A batikolást nehezen hagytuk hátra, egyedül Molnár Éva és a meséje vonzott el onnan.

Jó volt, hogy még az előadók között is családtagunkra lertünk, ez is növelte komfortérzetemet.

A gyerekekét pedig a délutánnal egyre csak szaporodó remek programok.

Azt hittem, a vizifoci lesz a favorit, de a tűzoltóautós fecskendővel locsolkodás is sok gyereknek (még több felnőttnek ☺ okozott örömet.

Mikor vasárnap elindultunk hazafelé, nagyon sajnáltam, hogy nem tudtunk már csütörtök reggeltől ott lenni.

Nagyon hálás vagyok mindenkinek, aki dolgozott sok napos kényelmünk, szórakozásunk, pihenésünk, okulásunk érdekében. Ez a hála és köszönet szól azoknak is, akik rászánták idejüket arra, hogy megszervezzék az utunkat.

Hazafelé rászántunk két órát arra is, hogy megálljunk és megnézzük Kecskemét nevezetességeit.

Gyöngyi elmondta, miket kell feltétlenül látnunk, és mi szépen kipipáltuk virtuális listánkon az összes tételt.

Legnehezebb a Cifra palota megtalálása volt, amit egyébként szépen körbejártunk, és az elinduláskor nem voltunk 100 méterre tőle.

Több kilométer megtétele után mégis sikerült meg- és bepillantunk.

A legjobb élmény ebben a kis túrában számomra az egymáshoz ragaszkodásunk volt.

Mehetett volna mindenki külön, nem kellett volna minden gyereket megvárni, azokat is, akik tovább nézelődtek egy helyen, vagy akik megálltak fagyizni, ha más meg nem kért, hiszen megbeszéltük, mikor és hol találkozunk.

Mégis együtt jártuk végig az utcákat, tereket, mert élveztük egymás társaságát, fiatalabb, és még fiatalabb generációk egyaránt.

Egyedül Eszter és Kende hiányzott, utóbbi elaludt a buszon, anyukája pedig vigyázta álmát.

Az egymást kedvelők társasága tetszés szerint bővíthető Ága-Bogás tagokkal, csak legközelebb ti is gyertek el!!!!